

Владимир Кромбърг

Кулата на брега на Аленото
море

Алено море със Кула на брега.

Жълти птици със очи зелени.

И Зелената Луна в нощта

Из Песен за Твоето Време

Аз съм роден в Кулата и е естествено да я обичам, каквото и да приказват хората за нея. Кулата се издигаше, досами брега на морето, което всички наричат Алено, но то е най-синьото море, което съм виждал през живота си. Наричаха го така, защото понякога, в по-топлите дни алените водорасли, характерни за тези ширини се размножаваха бързо, покривайки плътно прибрежието и създаваха странното усещане, че водата е окървавена. Привечер залезът подсилваше тази илюзия и придаваше на морската плът почти свръхестествен изглед. Наистина, имаше нещо тъжно в тези по-скоро кафеникави води, които се люлееха в безконечен ритъм, непознаваеми за никой и криещи тайните на глъбините си. Но това море беше също и една от най-красивите гледки, която съм виждал през живота си.

Кулата беше голяма дървена къща, която се издигаше върху дебели и груби подпори поне на седем-осем метра над оранжевия пясък. Дървената къща имаше три стаи. Едната беше моето свърталище за деня, затова я наричах Денната стая. В нея имаше два стола и хамак, на който се люлеех, когато ми беше скучно. Прозорците – три не големи отвора ми позволяваха да гледам околността. Другата стая ми служеше за склад за припасите и водата, а така също в нея се хранех. И третата беше стаята, в която прекарвах нощите – в нея имаше едно легло, направено от слама и меките неувяхващи листа на мандоринските палми, поставено под другия прозорец, през който всяка вечер наблюдавах Зелената луна и мечтаех за мига, в който ще мога да я посетя. Тази стая наричах Нощната.

Всъщност аз на помня раждането си и своите родители. Нямам спомени от своето ранно детство и не мога да обясня защо трябваше да живея в Кулата. Винаги приемах, че това е моето предопределение и не си блъсках ума над въпроса какво е станало и какво ще стане занаяред.

Първия ми спомен, някъде преди десетина години е свързан с една много голяма от Жълтите птица, която ме изхвърли от Кулата. Знаем, че не е искала – Жълтите птици са се грижели за мен винаги, те ми носеха риба, плодове от близките палми, мандорински листа и прясна морска вода, без които не можех да оцелея. Тя сигурно е искала да си поиграе с мен, да ме побутне лекичко с пухкавото си крило или да ме клъвне за качливо с розовия си клон, но тласъка беше толкова силен, че малкото ми тяло се прекатури през прозореца на Денната стая и полетя надолу. Не разбирах какво става – летях надолу и продължавах да си тананикам мелодийката, която бях започнал преди това. Сега зная, че ако бях паднал направо на пясъка, щях да умра, но по онова време не знаех за тази

опасност. Спасиха ме мрежите, които са разположени на два метра от земята – строителите на Кулата са били наясно, че височината и е пагубна. В един миг аз летях надолу, в следващия вече бях оплетен в мрежата. После Жълтата птица се стрелна надолу, подхвана ме внимателно с клюна си и ме изнесе горе. До тогава не бях виждал Жълтите птици да плачат и за това останах много учуден, когато от зелените ѝ очи се плъзнаха две прозрачни ручейчета.

– Гхаа! – каза тя – гха!

Аз я гледах учудено и продължих да тананикам песничката си.

Покрай Кулата рядко минаваха хора. Те бяха преди всичко мъже – грозни и брадати, въоръжени с мечове, лъкове и арбалети, облечени в кожи и винаги със свъсени вежди или опърпани мръсни страници, с изкривени и уродливи или осакатени тела. Когато някой от тях приближеше Кулата, аз се дръпвах от прозореца, а Жълтите птици се събираха на куп и започваха яростно да кръжат, издавайки силни кръсъци. Понякога минаваха и жени, облечени в дълги сиви роби и носещи на главите си някакви съдове, или жени облечени също в кожи, обикновено с някой мъж. В някой от Дъждовните дни те се приютяваха отдолу на сухо, паляха огъне и говореха на странния си немелодичен език, но след като спираха Дъждовете, продължаваха по пътя си. Само веднъж един се опита да се качи по хлъзгавите подпори.

Той беше набит и космите му имаха цвят досущ като пясъка. Беше пристигнал предишния ден върху някакво странно животно, с два вити рога зад ушите си и плосък гръб и бе останал да ношува под Кулата. Сигурно не е знаел, че аз живея в нея. На другият ден той се разхождаше покрай брега, клякаше от време на време, за да вземе някоя мида изхвърлена от прилива, изсмукваше я и захвърляше празната ѝ черупка. Аз надникнах лекичко из зад прозореца, но за зла беда той ме видя.

– Кво ти? – рече той изненадано.

Побързах да се скрия, защото не ми харесваше. Изтичах в Нощната стая и се свих върху леглото си. Скоро дочух кръсъците на Жълтите птици. Не исках да се тревожат, човекът сигурно щеше да си отиде, затова събрах смелост и отново се приближих до прозореца. Жълтите птици се бяха спуснали ниско и летяха около човека с оранжеви косми. Той беше извадил меч си и го размахваше яростно срещу тях, като от уста му изригнаха непознати за мен думи. Една от Жълтите птици се бе доближила много близко до него и изведнъж мечът му закачи крилото

и. Жълтата птица залитна и падна върху пясъка. Човекът се спусна бързо към нея застъпи дългата и шия и тогава аз закрещях. Човекът се обърна нагоре с лице към мен, за миг устните му се отдръпнаха, оголвайки неприятно зъбите му и той стовари меча си върху Жълтата птица. Тялото ѝ потрепна няколко пъти и замря, а кръвта ѝ потече по оранжевия пясък.

– Не-е-е-е! – закрещях аз отгоре, защото Жълтата птица беше мой приятел и аз не исках кръвта ѝ да тече по оранжевия пясък и тя да не мърда.

Тогава не разбирах, че е мъртва, но заради неестествената и неподвижност и отделената ѝ глава осъзнавах, че човека ѝ бе причинил нещо лошо. Косматия се смееше гърлено, докато триеше меча в ръкава си.

– Ти ли прати ги, малък баби¹? Я?! Дам разбереш! – ядосано извика той към мен.

А аз плачех и виках:

– Жълта птицо... Жълта птицо... Жълта птицо...

Другите Жълти птици уплашено, така си помислих тогава, се бяха издигнали нагоре и накацаха по заобления покрив на Кулата. Те бяха наклонили надолу главите си, удряйки се по гърдите, поклашаха се леко и издаваха приглушен звук, подобен на шумящото привечер море.

Човекът, се приближи до Кулата, уви около ръцете си някакви ремъци и започна да се изкачва по една от гредите.

– Махай се! – викнах аз отгоре. – Махай се, зъл човеко!

– Малък баби! Дам разбереш! Малък нигъв баби! Дам разбереш! – повтаряше грапавия му глас.

Аз не го виждах, но гласа му се усилваше и разбирах, че той се приближаваше към мен. Тогава отидох до склада. Там, в средата на стаята имаше един капак, който отваряше дупка в пода, а над него висеше една макара с навито на нея дълго въже, посредством което слизах на брега, когато исках да се изкъпя в морето или да се разходя. Отворих капака и видях, че човекът отдавна беше минал средата. Сега можех да разгледам лицето му отблизо. Никога до тогава не бях виждал човешките лица отблизо. Само моето собствено – в едно парченце огледало, което стоеше в Нощната стая. Лицето му беше тъмно и издаваше някаква злоба. Очите му бяха черни и свити, над тях имаше рошави оранжеви вежди. Брадата му беше сплъстена, сякаш никога не се беше мил и в нея имаше заплетени всякакви трохи, конци и разни боклуци. Цялото му

1. баби – (от малайски: „babi“) – свиня, перез, скот.

лице беше покрито с тънки, но дълбоки бръчки. „И моето ли лице ще стане такава?“ – помислих си аз нелепо тогава. От усилието вените на челото му бяха изпъкнали, а езика му често се стрелкаше и облизваше космите около устните.

Тогава Жълтите птици налетяха. Те се нахвърлиха върху човека с клюновете и острите нокти на краката си. Той размаха ръце, за да се защити, изпусна се и полетя надолу. Тялото му подскочи от удара, но птиците не го оставиха. Те се спуснаха върху него и започнаха да го удрят още по-жестоко с клюновете си. Когато се махнаха и неговата кръв течеше върху оранжевия пясък, и неговото тяло беше неподвижно. Аз стоях горе и гледах жестокостта на Жълтите птици. Злия човек не трябваше да прави лошо на Жълтата птица, но и Жълтите птици не трябваше да правят лошо на злия човек.

– Защо? – попитах ги тъжно.

Само една ме погледна и каза:

– Гха.

После се прибрах в Нощната стая и няколко дни не излизах да се виждам с Жълтите птици.

След това ме виждаха и други хора, но никой от тях не се опита да се изкачи на Кулата или да ме заговори. Те само клатеха глави и продължаваха по пътя си.

Към края на лятото Аленото море е тихо и спокойно. То знае, то очаква бурната зима, когато вълните му ще станат големи и пенести, ще връхлитат върху брега, достигайки почти до основата на Кулата и ще се дръпват назад. Но до тогава има време, а морето знае да чака.

В един летен ден аз седях на перваза в Денната стая, клатейки краката си и наблюдавах плавния летеж на Жълтите птици, които кръжаха в спирала надолу към морето и после пак се издигаха нагоре. Жълтите птици повечето време това правят. Отначало ми изглеждаше смешно – нагоре-надолу, нагоре-надолу, но като се замислих и аз правех същото. Животът ми преминаваше в наблюдаване на Аленото море, хранене и спане, понякога кратки разходки (които напоследък бяха зачестили) по брега. Или измислях кратки стихчета, които записвах върху една тетрадка, която бях открил в склада при другите вещи в Сандька. В този сандък имаше още куп неща, които по рано не разбирах за какво служат. Например кутийката с клечки, с която веднъж, докато си играех,

избухна като мълния и аз уплашено я изпуснах. Или тръбата, с която сега мога да виждам отблизо, или пък малките лъскави кръгчета и блестящите камъчета. Някой от предметите още не знаех за какво мога да ги употребявам. За тетрадката, перото и тумбестата мастилница бях разбрал, че служат за да може човек да запази за по-дълго нещо, което е отминало. Това е глупаво желание, но се чувствах хубаво, когато отворех тетрадката и прочитях нещо написано преди. Бях открил, че някои от думите, които знаех, бяха почти еднакви и, ако се подредят, започват да звучат почти сякаш ги пееш. Така че се развличах с това да подреждам думите и те да звучат хубаво. Когато направех особено сполучливо подреждане, виках птиците и им четях написаното, а те кимаха с глави и ме побутваха одобрително с клоновете си. Радвах се и на мен ми беше хубаво, че стиховете ми им харесват. Разбира се, много по-късно научих, че се тези думи се наричат стихове.

Тогава – в онзи ден се появи малката жена.

Видях я много отдалече и изтичах да взема тръбата. Тя се приближаваше бавно към Кулата, пълзейки на четири крака. Разгледах я и ми стана много интересно, защото жената беше различна от другите. Лицето ѝ нямаше бръчки, беше като моето. И беше много красиво. По-красиво от Жълтите птици и от Аленото море напролет, по-красиво даже и от Пеперудите с къдрави криле, които се появяваха през зимата. Имаше топла, руса коса, която се диплеше по раменете ѝ, на малко разпилени, но меки вълни. Очите и бяха сиви (това го видях по-късно) с малки черни точки в ирисите. Беше облечена в наситена синя рокля от някакъв лъскав цвят. На лицето ѝ тогава имаше болка.

След час тя се добра до Кулата и се отпусна тежко до една от подпорите.

Аз не знаех какво да правя. Исках много да я разгледам по отблизо, но не се осмелявах. Жълтите птици не и бяха обърнали внимание. Те все така се спускаха и издигаха плавно над морето. Започнах да се разхождам нервно из стаята. Ако отидех при нея, тя можеше да се опита да ме нарани, както направи злия човек с Жълтата птица. Но от друга страна, толкова исках да я видя отблизо. Все пак, помислих си аз, от тогава минаха много зими, и съм станал много по-голям и силен. Преди, когато слизах да се разхождам, винаги се налагаше някоя от птиците да ме изкачва пак горе. Сега се бях научил да се катеря сам по въжето.

Най-накрая слязох.

Тя лежеше подпряна на една от подпорите, дишайки тежко, а едната ѝ ръка беше странно изкривена. Главата и беше клюмнала и косите

скриваха лицето ѝ. Точно под гърдите ѝ лъскавия син плат беше раздран и напоен с кръв.

– О! – казах аз.

Приближих се до малката жена и лекичко я докоснах. Тя не помръдна. Уплаших се, да не би, като Жълтата птица... Ала гърдите ѝ продължаваха да се издигат. И това издигане ме развълнува. Стоях до нея и я наблюдавах. Толкова красива, красива.

Жълтите птици, най-последно видели какво става, разтревожено долеяха и накацах около мен. Една от тях побутна младата жена с клюна си. Сетна поклати глава.

– Ще я кача горе! – рекох на птиците, без да зная откъде се е появило това мое странно желание. Никой освен птиците нямаше право да влиза Кулата.

Птиците ме погледнаха учудено, дори една от тях каза „Гх“, но когато се наведох и подхванах тялото, две от тях ме избутаха. Една от тях внимателно придърпа жената по пясъка. После я хванаха с краката си и размахаха големите си криле. Гледах как отнасят отпуснатото тяло и го поставят на перваза. Изкачих се по въжето, свалих я и я положих в Нощната стая.

– Гаяхя! – помолих Жълтите птици и те ме оставиха сам.

Тази нощ спях свит до леглото си, а до мен младата жена издаваше звуци на болка, които ме натъжаваха.

На сутринта тя продължаваше да бъде със затворени очи и да издава тъжните звуци. Аз донесох тетрадката си, не знам защо ѝ прочетох някой от стиховете, които смятах за най-сполучливи. Искаше ми се да не я боли. Прекарах целия ден гледайки я и само на смрачаване отидох и помахих на птиците, защото иначе щяха да се обидят. Те са много обидчиви и, когато ги засегнеш, гласовете им ставаха кресливи, а перата им се изправяха.

Мина още един ден и на третия тя каза:

– Во... во-да! – гласът и, макар че беше пълен с болка беше хубав, не много нисък и мелодичен.

Както стоях приведен до нея, страхливо се дръпнах назад. От какво се страхувах? От това красиво безпомощно същество?

– Вода! – повтори тя и отвори очите си.

Най-накрая осъзнах какво иска. Отидох до склада и налях малко вода в Моята Чаша.

Подадох и я и тя я изпи бързо. Птиците рядко са забравяли да ми носят вода и аз никога не съм ожаднявал толкова. Помоли за още и я

изпи също бързо. Сякаш силите и се върнаха. Жената се поизправи и се подпря на стената. Устните и се разтегнаха в плаха усмивка.

– Благодаря! – каза ми тя, но тогава не разбирах смисъла на тези думи.

– Искаш ли плодове? – попитах я, защото щом бе жадна сигурно бе и гладна.

Тя поклати глава.

– Ти кой си?

Свих рамене, защото не разбирах въпроса и. Но ми направи впечатление, че за разлика от другите хора, думите ѝ звучаха много повече като моите.

– Как се казваш?

– Не те разбирам, млада жена.

– Питам за твоето име. Как се казваш, как те наричат? И къде се намирам?

– Име ли? – отвърнах и аз. – Искаш да кажеш да имам име, така както наричам Жълтите птици, Кулата, Аленото море. Не, нямам име. Аз съм човек. А ти си в моята Кула. Преди два пъти да изгрее Зелената луна ти допълзя до Кулата и остана под нея. Преди много време една от моите Жълти птици лежеше като тебе и не мърдаше и това беше тъжно. Качих те тук, защото не исках... не знам защо! А това е моята Нощна стая.

– Значи нямаш име! – учуди се тя. – Пък аз имам, казвам се Ния. Тук ли живееш? – попита ме отново тя и ми се стори странно, че задава само въпроси. Но аз не знаех как разговарят хората. Много пъти съм се заслушвал в разговорите на странниците, ала много малко от нещата разбирах. Може би разговорът представляваше точно това – да се задават въпроси и да се отговаря на тях.

– Да тук е моя дом. Тук живея. В Денната стая през деня, в Нощната през нощта.

– А къде са родителите ти, твоето семейство, къде е селото ти? Или живееш сам?

– Не зная кои са родителите ми и дали има такива. Аз живея с Жълтите птици и, ако това разбираш под „семейство“, те са моето. Те се грижат за мен, носят ми храна и вода, понякога им чета стиховете си. Когато бях малък, ми помагаша да се изкачвам на Кулата, а веднъж даже спряха един зъл човек, който искаше да дойде тук. А ти къде живееш? – осмелих се да задам и аз въпрос.

Ния, както каза, че се нарича младата жена, се отпусна отново и

тежко въздъхна:

– Прощавай, изморих се. Пак ти благодаря, защото сигурно си ми спасил живота. Знаеш, всякакви гадни хора са плъзнали по земите ни. И макар че си много странен, а може би именно заради това, не си се възползувал от мен, докато съм била безпомощна...

Не, не разбирах за какво говори. Аз и изглеждах странен, тя на мен също.

– Искам да поспя пак. А като се събудя, отново ще поговорим. Знаеш ли, искам да ти разкажа много неща...

После заспа.

Ния ме помоли да остане в Кулата. Нямах нищо против, а и птиците бързо привикнаха с присъствието и. От клони, които намерихме по брега, и от палмови листа стъкмихме още едно легло, на което тя да спи и го настанихме до моето. Така, когато паднеше мрака, лежейки в топъл сумрак, тя ми разказваше за себе си и света, който не познавах.

И Ния разказваше. За това, как тя се родила в едно село, далеч на юг от Кулата; за баща и – човек с големи ръце и сиви коси, с топъл поглед, който всяка вечер я вземал на коленете си и ѝ разказвал за чудните страни и хора, които съществували на Зелената луна, разказваше ми за това, как той щом изгреело слънцето, стъкмявал малката си лодка и отивал навътре в Аленото море, за да лови риба и за това, как след една страшна Дъждовна нощ не се върнал от морето. И за това, как останала сама (аз не разбирах това!) и как лоши хора я взели и я затворили в една огромна сграда, където тя била „ама“ на Господаря на сградата, който всяка вечер идвал при нея и се отнасял грубо с тялото ѝ. А също и за другите мъже от сградата, които също се отнасяли лошо с тялото ѝ, и тя плачела и се молела да се спаси. За това как една нощ събрала смелост и побягнала, но лошите хора я стигнали и един от тях я наранил с меча си. След това тя се добрала до Кулата, където я открих аз. Ния разказваше и за другите лоши хора, които водели нещо което тя нарече „Войната“. И за други – добри хора, които се опитвали да я спрат. И умирали, като Жълтата птица, защото били добри и не искали да „воюват“ като лошите хора. Тя ми разказваше за неща, които не познавах и тези неща – красиви и грозни – бяха привлекателни за мен. А аз самият се чувствах объркан, израснал в тази Кула далеч от света, за който тя говореше, с моите Жълти птици, Аленото море и моя Сандък.

Ния стана мой учител. Тя често ми повтаряше, че знае много малко от всяка наука, но сравнено с това, което знаех аз, познанията ѝ ми изглеждаха безгранични. И докато се изгърколи есента и зимата, аз вече

бях напреднал в областта на Седемте науки – Поезия, Математика, Наука за знаците, Физика, Биология, Морал и Знание за Тайните същества.

Бях много доволен да разбера, че едно от нещата които ми се отдаваха най-добре – да подреждам и стъкмявам думите, е наука и то от най-важните. Защото се бях занимавал и преди с нея, правилата, за които ми обясняваше Ния, влизаха лесно в главата ми и аз скоро усвоих всичко каквото можеше да ми каже. От всички науки обичах да се занимавам най-много с Поезията. Ния беше забелязала това и с удоволствие слушаше моите стихове заедно с птиците, които лесно се бяха сприятелили с нея. Що се отнася до другите науки – от Математиката, Биологията и Физиката поразбрах някои неща, въпреки че и до сега не мога да приема, че Жълтите птици са различни от мен – те наистина изглеждат други, но те са моето семейство! Морала ми се стори много измислена наука, някаква такава неискрена, а от науката за знаците и Знанието за Тайните същества не разбрах нищичко.

Разбира се аз се отплащах както мога на момичето, което ме обучаваше. Разхождах се с нея по брега и плувахме заедно навътре към хоризонта (дори веднъж я спасих да не се удави), люлеех я на една от мрежите или пък се гонехме около Кулата. Веднъж при една такава гонка аз успях да я спъна и тя падна на пясъка. Точно в този момент се кракът ми се закачи в един корен на Сладката трева, така че и аз се строполих, почти върху нея. Успях да подложя ръцете си, така че да не я затисна и моето лице се оказа много близка до нейното. Ния притвори очи, отвори леко устните си и прошепна:

– Целуни ме!

Аз се загледах в нея и ми стана много интересно, защото страните и бяха поаленели и тя изглеждаше още по-хубава отпреди, но не разбирах какво иска от мен. Затова я попитах:

– Какво да направя?

Изведнъж тя се разсърди, блъсна ме настрани, като прошепна нещо и се затича към морето. Докато тичаше, свали от себе си синята си рокля (дотогава никога не го бе правила), после свали и превръзката си на кръста и се хвърли във вълните. Аз стоях изумен и я гледах. Никога не бях виждал тялото ѝ голо и, въпреки че като малък ходех гол (пък и Жълтите птици са така), мислех, че хората трябва да ходят облечени. Голото и тичащо тяло беше красиво.

Тя се хвърли в морето и заплува навътре. Направи един полукръг и започна да ми маха. Реших и аз да се изкъпя, но малко преди да вляза във водата, тя ми извика:

– Нонейм, спри!

Преди време, понеже няхах име Ния ме бе кръстила така, като ми обясни, че това означава „безименен“. Бях се съгласил да ме нарича тъй, защото името ми изглеждаше благозвучно. Аз спрях, а тя продължи, като се усмихваше:

– Първо си свали дрехите!

Съгласих се, макар че не разбирах, защо трябва да го правя и когато влязох във водата, тя започна да си играе с мен, като по едно време обхвана с краката си талията ми, с ръцете си хвана главата ми и устните ѝ се допряха до моите.

– Ето това е да се целуваш – каза ми тя като свърши.

Едва не се удавих. Бях се развълнувал и когато ме пусна, нагълтах вода, но една от Жълтите птици се спусна бързо и ме подхвана с краката си. На Жълтите птици напоследък им беше станало много трудно да ме спасяват от разни беди, защото бях доста понаедрял, но за сметка на това те бяха натрупали огромен опит.

А вечерта Ния отново свали дрехите си и легна в моето легло. После ми разказа за мъжете, жените и любовта и ми каза, че аз ще бъда нейният мъж. Съгласих се, защото я обичах. Но когато започнахме да се любим, се уплаших, защото тя започна да вика сякаш нещо я боли. След време обаче свикнах и започна да ми харесва и на мен. Както казват хората, аз се бях влюбил.

Измина още една година. Ние с Ния се любехме и тичахме голи по брега, а Жълтите птици кръжаха в тържествен танц над нас.

На следващата година Ния каза, че трябва да идем до нейното селото и да се оженим. Аз никога не бях напускал Кулата и ми се стори страшно да се отдели от нея, но когато отказах, Ния се разсърди и много дълго време не ми говореше. В края на зимата тя се простуди и беше много болна. Жълтите птици донесоха някаква странна бледо-жълта трева, която малко приличаше на Сладката, и след като Ния я изяде, се пооправи.

Някъде тогава тя ми рече:

– Слушай, Нонейм. Аз тъгувам за село и, ако не щеш да тръгнеш с мен, ще ида сама. Аз те моля да дойдеш, да се оженим и да живеем щастливо. Избирай сам. Но помисли си – ако не тръгнеш, сега никога вече няма да ме видиш.

Натъжен, аз излязох от Нощната стая, отидох при птиците и им разказах всичко. Те дълго се съвещаваха и после заклюмаха одобрително с глава.

А след няколко дни се отправихме натам, където бе пожелала. Преди да тръгнем, аз помахих на Жълтите птици и им казах, че скоро ще се видим. Една от тях се разкроя тревожно.

Вървахме дълго – все по брега на морето. Намирахме по нещо за ядене и пиене, а вечер правехме любов и спяхме прегърнати. Бяха изминали осем Зелени луни, когато спряхме да почиваме в някаква горичка. Тъкмо бях започнал да подреждам мандорински листа за постелята ни, когато внезапно от храстите изскочиха десетина мъже.

Мъжете ни обкръжиха. Всички те, десетимата, носеха дълги мечове, бяха облечени в кожени дрехи и имаха свирепи брадати лица. Ния се притисна до мен. Тогава насреща излезе единия от мъжете, приближи се до нас, като пошляпваше с меча си по бедрото си и се захили.

– Един от вас ще требе да го заколим. Такъв ни е обичая, бабита. Айде сега да видим кой ще е!

Трудно разбирах какво казва. Този човек приличаше много на нападателя ми в Кулата и също ме наричаше „баби“². Искаше да ни стори нещо лошо. Не знаех какво да направя. Но докато се чудех, Ния се откопча от мен и се хвърли в краката му.

– О, Господарю! – започна тя със странен глас. – Убий него, той е глупав слаб баби, който искаше да ми стори зло. А теб, като те гледам, Господарю, ти си силен и смел, и ти обещавам, че ще те дая с такива прелестни нощи за каквито не си и мечтал! Убий него!

– Кво пък! – отвърна мъжа. – Една гуорва² повече винаги е файда, а като гледам тоя баби за нищо не става – ни за галери, ни за продан, пък и много млад. Освен кожата му май от него файда друга нема.

После хвана Ния за косата и повдигна лицето и към своето.

– А ти, гуорвичке! Помни кво си обещава! И глей после да не ни хареса! Момчета, довечера ще се забавляваме! Айде сега да го заколяме!

В очите ми ненадейно се появиха сълзи. „Защо Ния направи така?“ – питах се аз. И ме болеше. И ме болеше. Осъзнавах, че тя постъпи лошо с мен, почти толкова лошо, колкото щяха да постъпят и тези лоши хора. Когато съзряха сълзите ми, те бяха обхванати от див възторг.

– Бабито реве! Ха-ха-ха! Реве!

2. гуорва – явно нелицеприятно обръщение към жена.

И с диви смехове се насочиха към мен. Тогава вдигнах ръце към небето и закрепях със всичка сила. Знаех, че Жълтите птици ще ме чуят, че ще дойдат и ще ме защитят. И те дойдоха. Всички. Спуснаха се от нищото – огромни и жълти и връхлетяха върху нападателите им. Но не се биеха както преди – сега те бяха като големи стрели и се забиваха направо в телата на мъжете. Бяха се издигнали на огромна височина и се спускаха свободно надолу – към своята смърт. Вече знаех какво е смъртта. Това е когато кръвта на Жълтите птици изтича, за да можеш да продължаваш ти да живееш и смъртта е това, когато момичето, което е казало, че ще се ожени за теб казва на някой: „Убий него!“. След съвсем малко всички мъже бяха мъртви – затиснати и прободени от двадесет Жълти птици. Аз се приближих до една тях, коленичех и плачейки започнах да я милвам по шията. От нейде се приближи Ния.

– Аз... – започна тя.

Обърнах мокрото си лице към нея и изхриптах:

– Махай се!

Тя стисна ръцете си, мълчаливо се обърна и пое нагоре по пясъка. Никога повече не я видях.

Пътя назад бе изпълнен с тъга. А когато стигнах до моята Кула...тя бе срутена. Само четирите и прекършени колони стърчаха грозно нагоре, пробождайки свъсилото се небе. Кулата на брега на Аленото море, където пораснах и живях вече я нямаше. Нямаше ги и Жълтите птици. Нямаше го моето детство.

7 август 2003 г.

КРАЙ

© 2003 Владимир Кромбърг

Източник: Нашето детство

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2729>]